

Søla av lutaseðlum

Annar føroyski happadráttur er fyri hálvárið 1/7—31/12-1951.

Talið av lutum er 1000, og seðlarnir verða útgivnir sum heilir, hálvir, fjórðings, áttings og tólvtings lutir. Innskotið er fyri heilan seðil 240 kr., fyri hálvan 120, fyri fjórðings 60, fyri áttings 30 og fyri tólvtings 20 kr.

Lutaseðlarnir verða seldir av góðkendum seljarum.

Dráttardagarnir eru: 4. august, 1. september, 29. september, 27. oktober, 24. november og 15. desember í tinghúsinum.

Talið á vinningum í 6 dráttum er 270, fyri íalt kr. 168.120.—, svarandi til teir 1000 lutirnar. Við 3 teir fyrstu dráttirnar er hægsti vinningur 2.000 kr., við fjórða og fimta drátt 5000 kr., og við sætta drátt 20.000.— kr. Gjöllari upplýsingar fáast hjá seljarunum.

Sølan byrjar nú og varar í fyrsta umfari til 1. august. Hann, ið vil verða við til at vinna í øllum 6 dráttunum, eigur at keypa seðil nú.

HAPPADRÁTTARNEVNDIN, t. 10. juli 1951.

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Bladstjóri: Vilh. Sørensen — A-Ø-prent.

Gabardinefrakkar

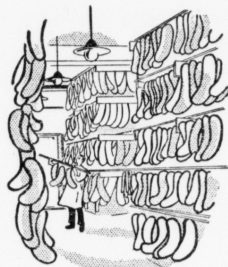
til menn og

damufrakkar

við leysari hettu

Elieser Jacobsen

Telf. 21

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundradals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkyrddraðar, vælsaltðar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

P/F Jdni

Smíðju- og maskinverkstaður
Autogen-elektrosveising.

Máltr. 83.

Klakksvík.

Ísfiskasølurnar

Akranes 325 ks. fyri 340 pd.
Keldan 208 ks., 1136 pd.

Vaskartíð **Í KRÓKI**

Sendið ólavsvöskuvaskið inn í hesari vikuni, og tygum hava alt toyið reint til hátíðina — og tað uttan ómak.

Alt er í Sosialinum

Hedín Brú: Feðgar á ferð.

títt spott, systurdóttirin, at tú skuldi orka at elva mær hetta. Hygg her skal tú siggja, hvussu eg eri lýsnaður, síðani eg noyðdist at fara, og hann peikar á sítt gráa skegg.

»Jesus náði meg fyri tygum. Vit hava ikki koyrt tygum út. Tygum gera okkum fyri skommum, at seta eitt sovorðið orð á okkum».

»Nei, tað ber til, tit koyrdu meg ikki út, tit koyrdu meg ikki á kommununa».

»Nei, vit søktu bara um ellisstudning til tygum».

»Eg hoyri, eg hoyri, og skamm skulu tit hava fyri tað. Eg var góður hjá tykkum so leingi, eg var innlögumaður, men nú eg eri gamal og ikki kann ganga millum manna, nú beina tit meg á kommununa». Hann ripaði hurðina aftur og var horvin. Og hann var so illur, at hann gloymdi, hvørjum beini hann haltaði á: »Men sektin liggur á, illans tíð skal tað verða haltað fyri sovorðnum mann-vargum». Hann fisti, og skeggið stóð sum kampar um kjálkarnar á honum. Fyri at stytta sær um vegin fór hann tvørtur um bóin. Tá sló hann tærnar í eina kliggarúgvu og stóð leingi stillur og gól av øði. Men tá ótaðist hann við seg sjálfan og setti seg stillan á ein bakka, signaði seg og las »fader vor». So fór hann aftur til gongu.

Hann hitti fleiri av teimum eldru, sum komu at tosa:

»Tú rýmdi úr bygdini frá okkum», sögdu teir. Síðani var tað hetta vanligja, teir tosaði um: giktin, veðurlagið, útróðurin.

Har kom Sertus og vildi tosa. Svart hövurturruklæð um hálsin, línklið upp fyri kjálkarnar, vangafjaðrarnar vuku beint upp í rógv, so húgvan sat í einum reiði.

»Tú gongur umvavdur?« heldur Lias Berint.

»Á tegi í kongsins navn, eg eri fyri ongum. Nei, hetta vavið hevur litið at týða, tað er ein tannbúld, men tað er nakað annað, ið verri er. Tú minnst tey fimm brekini, eg hevði, tá ið vit vóru bátsfelagar, eitt í hvørjari ókslini og trý her niður eftir lærinum vinstremgin; nú havi eg fingið ein vól undir hvørkrarnar afturat, sum eg má taka inn fyri, og eitt hald um lendarnar, sum eg má gníggja uppá fyri, so tað sigur eingin annað, enn at eg eri heilsuveikasti maður her í bygdini. Stóri Heindrikkurinn gongur og ger seg til og skal vera verri, hoyri eg. Men tað er, sum eg plagi at siga: bið hann vísa tær, hvar hann er sjúkur, vita um enn hann kann. Tað, sum mær bagir, er til skjals». Og so visti hann völin á hálsinum og treiv í buksubrókina at koyra uppum, men Lias Berint bað hann ikki tálma sær. »Tí dagurin gongur. Hví fer tú ikki til doktoran».

»Til doktorin«, herðir Sertus upp aftur, »eg havi gingið til dokt-

aran við lit. Men eg veit líka, doktorarnir nú á dögum duga ikki ein beinan skitt, nógv ímillum fyrr. Og tað er, sum eg plagi at siga, tey læa at mær, tað er vist, at droparnir, tú fær nú á dögum, eru smærri enn droparnir, ið fyrr vórus».

Nei, Lias Berint mátti fara: »Farvæl Sertus».

»Farvæl, vælsignaður, farvæl, lat meg ikki dvölja teg. Nei, doktorunum nú á dögum havi eg einki álit á. Tá er tað betri at heita á ein mann sum Klávus. Tey siga mær, hann hevur skrivað seg frá altarin sakramentu. Men mær tað sama, hann er sterkur í trúnni, tí fær tú hann at leggja hondina á hjá tær, so linnar tað».

Tá rann Lias Berint fyri at sleppa frá honum, men Sertus rann aftaná.

Tá ið Lias Berint kom á kátina, hövdu feðgarnir fingið hálmín niður í bátin og lógu og biðaðu. Gamli slepti sær niður, tyrvdi skrínið undir hálmín og setti seg.

So skutu teir frá. Tað stóð eitt skrúgv í hvørjum skutinum, og so hövdu teir fylt javnt við bekkirnar afturat. Enn var stilli, men luftin stóð til at bresta: »Kanska hann heldur sær tað ljósa av degnum«, jóttaðu teir gomlu.

Komnir út á víðan, tóku teir skrínið, skóru sær nakrar bitar niður og ótu, meðan teir róðu.

»Eg havi ikki havt hentari farm í bátinum«, heldur Ketil, »nú er gaman í at tetta leka».

»Verður tú at nýta allan hálmín«, spyr Lias Berint.

»Eg veit líka, nei, man eg tað; her er almikið av hálmí».

»Nei, tað var hetta, at skuldi tað líkasam lopið ein hólgi av, so hevði tú kanska latið meg fingið hann. Tað er hetta, at um eg byggi ikki beinan vegin, so goymist hann».

Tað var gaman í helt Ketil.

Kálvur sat og bruddi sukurkand og róði dúgliga, gleddi seg til rugdrýl tekingardagin, spurdi pápa sín, hvussu nógvur hönarmenn teir skuldu hava.

»Ongan«, svaraði hin gamli.

Tá fekk Kálvur lúnir, tí so fekk hann heldur ikki rugdrýl, og svór innantanna, at hann skuldi stýra í. »Illanstíð sita her og kíta seg og ikki hava ein líkindabita í vænti».

Tá ið teir komu fyri Fútaklett, setti hann eitt æl av útnýrðingi niður á sjógvin og fylti sundið fyri norðan. Úti fyri Oyragjógvingu teir veðrið. Fyrst ið vindurin kom, skeyst báturin hjá teimum, og stormurin vaks so knappliga, at teir finga hann ikki uppi aftur, fóru eftir kjálkanum inn fyri gjónna, rendi á ein kolstein, fór á liðina og skrúgvini fyri borð. Allir triggir lupu út og lögðust at